

❁ 1 ❁

Alona

*M*oartea ar fi trebuit să fie cel mai rău moment din viața mea. Vreau să spun, heil!, să dea peste tine autobuzul școlii plin cu instrumentiști, exact atunci când porți echipamentul de sport format dintr-un șort roșu de poliester și un tricou alb, practic transparent? Nimic nu poate fi mai tragic decât asta. Sau, cel puțin, așa gândeam.

Joi, trei zile DM (după moarte... uh!), m-am trezit ca de obicei — întinsă pe spate, chiar în stânga liniei galbene continue de pe strada Henderson, cu fierbințeala unui motor trecându-mi peste față.

Firește că nu era *același* autobuz. Cel care mă ucisese era probabil încă la atelier, sau suspendat, sau ce naiba fac ei cu vehiculele stigmatizate.

Am tușit și m-am ridicat în capul oaselor, îndepărtând cu mâna gazele fierbinți de eșapament. Știu, vi se pare ciudat,

este? Plămâni ioc, trup ioc, respirație ioc, dar poanta e că nu eu fac regulile, eu doar trăiesc pe aici... ceva în genul ăsta.

M-am ridicat în picioare, exact la timp ca Land Rover-ul lui Ben Rogers (taică-său are o afacere... băftos) să treacă prin mine. Am tresărit, dar nu m-a clurut. De fapt, nimic nu durea zilele astea, dar era nevoie de ceva timp să mă obișnuiesc cu asta. Desigur, Ben n-a observat nimic, sporovăia cu telefonul lipit de ureche. Nu mă putea vedea. Nimic nu putea.

Dacă par destul de liniștită cu faptul ăsta de a fi moartă, e doar pentru că am avut la dispoziție câteva zile să mă obișnuiesc. Primele douăzeci și patru de ore? În mod sigur n-au fost printre cele mai bune de care am avut parte vreodată. Ascultați-mă pe mine, dacă încercați vreodată cineva să vă aburească cu clișeul „Habar n-aveam că eram mort, până când nu m-am întors și mi-am văzut piatra de pe mormânt”, să știți că minte.

În primul rând, pietrele de mormânt cum bine sunt numite, sunt cioplite în luni de zile. Mai ales cele comandă specială, din marmură roz italienească, cu îngeri care plâng. În al doilea rând, dacă să stai pe caldarâm lângă propriul tău trup zdrobit și inert nu e de ajuns să te lumineze, încercă să te iei după el la spital ca să-l vezi pe un doctor stresat și cu fața obosită din camera de gardă declarându-te „pe tine” moartă, deși urla la el să te asculte, să se înduplece să te privească. Apoi, ce-ai zice ca, în cele din urmă, tatăl tău să ajungă în încăperea mică și rece din subscolul spitalului, unde personalul sanitar te va prezenta „pe tine” într-o postură oribilă, total nefavorabilă, pe ecranul cu purici al unei televiziuni cu circuit închis?

Am încercat să vorbesc cu el. Cu tata vreau să spun. Nu mă putea auzi. Mă rog, nimic nou în prința asta. Russ Dare

aude doar ceea ce vrea să audă — cel puțin, asta susține întotdeauna. Lucrul ăsta îl face un excelent negociator corporatist... sau un ticălos nenorocit, dacă e să te iei după *anumiți* indivizi. Dar de data asta nu mă ignora. Mi-am dat seama de asta — ochii lui nu mai aveau la colțuri cuta aia agasată. După care a început să plângă.

Tatăl meu — cel care m-a învățat că „să nu-ți arăți emoțiile” este prima regulă ca să obții ceea ce vrei — stătea singur în încăperea aia micuță, care mirosea a dezinfectant, cu fața bronzată de la golf cenușie, iar pe obrajii lui, în lumina pâlpătoare a neonului, licăreau lacrimi aidoma unor șuvițe de argint.

Atunci am știut. Chiar înainte să spună „Ea este”, cu șoapta aceea sugrumată, care nu aducea nicidecum cu vocea lui bubuitoare. Eram moartă. Poate nu pe de-a-ntregul — la urma urmei, o parte din mine se afla încă prezentă, privind la tot ce se întâmpla. Dar, în mod sigur, pe ecranul televizorului era trupul meu, acoperit cu un cearșaf alb, apretat, arătând mai mică și mai firavă decât mă văzusem vreodată, cu părul încâlcit și ciufulit încadrându-mi chipul mult prea nemișcat.

Ăsta a fost punctul în care tata a cedat. În vreme ce personalul spitalului îi pune în față câteva formulare pe care să le semneze, el întreba întruna: „O să-i aranjeze cineva părul? Ea nu... nu așa arată ea de obicei. Nu i-ar plăcea deloc să se vadă așa.”

Am tras adânc aer în piept (sună ca naiba, știu) și am clătinat din cap. Nimic din toate astea nu mai conta acum. Curând, foarte curând, în depărtare va străluci o lumină orbitoare, uriașă, care mă va absorbi. După care îmi voi trăi viața — sau o copie a ei — la soare, pe nisipul albit al unei plaje, FĂRĂ creme

protectoare, cu un mojito fără alcool și un sortiment nesfârșit de pantofi în magazine unde totul era moca. Păi era paradisul, nu? Dar înainte să se petreacă asta, voiam să urmăresc tot ce-mi stătea în putință. O fată moare o singură dată!

Am luat-o pe după colț spre parcare, ținându-mă de mână și făcându-mi seama că pentru prima oară în via... mă rog, pur și simplu pentru prima oară, abia așteptam să ajung la școală.

Oamenii cred întotdeauna că, dacă ești simpatizată și drăguță, școala ți se pare un loc de joacă imens. Lucru care arată cât de proști sunt oamenii. Când ești aleasă regina balului trei ani la rând, co-căpitan al majoretelor și primă domnișoară de onoare la balul absolvenților, fiind încă elevă, există și anumite responsabilități și așteptări la care trebuie să răspunzi. Cea mai mică deviere — să te adresezi unei persoane neagreate, să porți același pulover pe care un coate-goale, într-un moment rar de conștientizare a modei, îl poartă și el, să cumperi un burger în locul unei salate — te poate arunca în mediocritate, sau chiar mai rău.

Studiu de caz: Kimberly Shae. Kim avea tot ce-și dorea: o familie bogată, trăsături asiatice ireproșabile și un metabolism care-i permitea să mănânce orice fără să ia în greutate, ceea ce o făcea de neclintit din vârful piramidei ridicate de majorete.

La fel ca și cele mai multe dintre noi din cercul nostru de prietene, Kim se îmbăta, sau se prefăcea că e beată, la toate picnicurile din pădure organizate de Ben Rogers la sfârșit de săptămână. Doar că o dată, Kim a băut prea mult, sau îndeajuns ca să uite de un principiu cu foarte mare trecere printre fete: bea cât să devii prostuță și să flirtezi, nu cât să devii ridicolă și

avidă de sex. Cineva a fotografiat-o cu telefonul pe când o făcea cu vechea ei pasiune și gazda noastră, Ben Rogers, în spatele copacului-emblemă al școlii noastre.

Ei, da, toți tipii ar fi ucis ca să fie în locul lui Ben, și nici măcar o singură fată de la petrecere nu putea nega că nu avusese fantezii legate de chestia asta. (Ben fusese considerat cel mai atrăgător băiat încă din clasa a III-a și, drept urmare, fiecare fată visase să fie cea care să-i facă felul.) Dar să fii prinsă? Asta-i cu totul altceva!

În câteva ore, pozele au început să circule și, luni dimineața, Kim știa prea bine că locul ei nu mai era alături de noi la cantină. S-a exilat singură la o masă inferioară. Cantina noastră e de două ori cât o sală de spectacole, cu o scenă mare în față, așa că există niveluri și ranguri bine conturate. Cu cât ești mai aproape de loja orchestrei — nivelul de top cel mai exclusivist — cu atâta ești mai popular!

Am tras destul de mult întreaga mea viață ca să-mi mențin statutul la masa lojii (un nume dezgustător, dar nefiind ideea mea, puțin îmi pasă). Nu poți face rabat la cum arăți. Maică-mea m-a învățat asta, în felul ei confuz. Să menții iluzia perfecțiunii, să fii obiectul invidiei celorlalte fete din școală cere o mulțime de timp și efort, dar eu m-am străduit cât am putut și zău că am meritat.

Păi să luăm înmormântarea mea de ieri. Niciodată n-am văzut atâta mulțime din școală strânsă într-un singur loc. În afara școlii, da. (Slavă Domnului, mama a fost prea „distrusă” ca să participe la slujba de înmormântare. Efuziile emoționale ar mai fi fost cum ar fi fost. Dar să vomități peste coroane... era cam mult.) Așadar, altcineva se ocupase de organizare și distribuise banderole negre cu numele meu scris cu litere groase,

roz, pe ele. Aduseseră flori, lumânări și pachete cu șervețele. Oameni pe care nu-i prea cunoșteam — cum era fata aia mătăhăloasă de la cursurile de pregătire pentru mate, care purta întotdeauna puloverele alea urâte și lăbărțate, de parcă ar fi făcut-o să pară mai subțirică... aiurea! — veneau și plâneau aplecați peste coșciugul meu. Sau, mă rog, lângă el!

Ba am surprins chiar discutându-se despre un memorial foto cu caracter permanent despre mine, în holul principal, chiar lângă vitrina de sticlă cu trofee cucerite la baseball și fotbal. (Ca șefă a majoretelor, pot să vă asigur că la fotbal suntem pafariști, și, dacă vitrinele cu trofee sunt revelatoare, așa am fost de prin 1933.)

Sună rău, dar, ca să fiu total sinceră, m-am simțit într-un fel ușurată că am murit. Nu de la început, firește. După ce am trecut peste primul șoc, am fost din cale-afară de cătrănită o vreme. Dar, sigur, să-ți petreci noaptea la morgă lângă cadavrul tău s-ar putea să te facă nițel ușurată. Mă gândeam doar la toate lucrurile care or să-mi lipsească. S-a zis cu înghețatele asortate lînse pe ascuns! Adio, *sărutări!* Sau orice altceva. Am murit virgină, fir-ar să fie — și nu asta era planul!

Dar în dimineața următoare, când m-am trezit transportată pe linia continuă din mijlocul străzii Henderson, cu soarele încălzindu-mi fața, cu zgomotul autobuzelor care treceau pe lângă capul meu, am mai realizat ceva. Toate lucrurile cărora *nu le voi duce dorul*. Printre ele, mă înspăimântase gândul la universitatea din anul următor. S-o iau de la început, să-mi caut din nou discipoli și să intru din nou în competiție cu alte fete ca mine din școlile dimprejur... uf! cât se poate de istovitor. Acum, nu mai trebuia să-mi fac griji pentru asta.

Popularitatea mea rămăsese împietrită la apogeul ei. Mă simțeam ca și cum aș fi trecut de finisul unei curse în care nici măcar nu știam că alergasem. Murisem înainte să-mi distrug viața și, deși asta mă deprima oarecum, într-un fel era și o chestie a-ntâia!

În fine, după impresionantele funeralii de ieri, abia așteptam să văd cu ce-or să vină mai departe prietenele mele. Avuseseră colegele mele majorete, Ashleigh Hicks și Jennifer Meyer, timp să se ocupe de modelarea chipului meu din ceară, așa cum își propuseseră cu o zi în urmă printre sughițuri și suspine?

Am mărit pasul, nerăbdătoare să pătrund în clădire și să arunc o privire pe holul principal, înainte de sunetul clopoțelului, când toți aveau să mișune ca într-un furnicar. Toate trupurile alea trecând prin mine — nu mă puteam vedea ca să mă ocolească, iar eu nu puteam să mă feresc chiar de toată lumea — îmi produceau o senzație de greață.

Primul semn de rău augur a apărut însă înainte chiar să mă apropiu de holul principal. Pe când treceam grăbită prin parcare, am zărit-o pe Katee Goode, o fată dintr-a IX-a ce aspira la popularitate (al treilea nivel, în limbajul meselor de la cantină), privind pe furiș în jur înainte să-și tragă în jos banderola neagră de pe brațul stâng și s-o lase să cadă la pământ.

Briza ușoară a făcut pânza să se rostogolească peste pietriș, prinzându-se în cele din urmă de marginea colțuroasă a unei pietre aflate lângă piciorul meu, astfel că am putut citi cuvintele: *Alona Dare, odihnește-te în pace!*

— Hei! am strigat mânioasă după Katee, dar, firește, nici măcar n-a tresărit la sunetul vocii mele inexistente.